

Arrest

nr. 132 717 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 13 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Togolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 2 december 1980.

Op 2 december 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap met L.C, van Belgische nationaliteit.

Op 22 mei 2014, met kennisgeving op 24 mei 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.12.2013 werd ingediend door:

Naam: O.K. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Togo

Geboortedatum : (...)

Geboorteplaats: K. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

☐ *De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.*

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn.

Er werd een attest van FOD Sociale Zekerheid voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische partner maandelijks een tegemoetkoming krijgt. Uit voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat zij hiervoor maandelijks 95,73€ krijgt.

Verder krijgt de Belgische referentiepersoon ook een arbeidsongeschiktheidsuitkering van de mutualiteit. Voor de periode van 1 juli 2013 tot en met 31 januari 2014 kreeg zij hiervoor 5782,92€. Dit is een gemiddeld van maandelijks 826,13€, bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt ook dat de Belgische referentiepersoon onder budgetbeheer bij het OCMW staat. Er werden ook inkomsten van betrokkene zelf voorgelegd. Hieruit blijkt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld was met interimcontracten en op 03/03/2014 een vast contract gekregen heeft. Deze inkomsten worden echter niet in aanmerking genomen, er wordt enkel rekening gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Huidige beslissing is zonder een bevel het grondgebied te verlaten : betrokkene heeft nog een lopende verblijfsaanvraag op basis van art 9 bis VW.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht.

Zij betoogt onder meer als volgt:

“1.

Verzoeker heeft op 2 december 2013 een aanvraag gedaan tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in zijn hoedanigheid van wettelijke levenspartner van een Belg.

Op 24 mei 2014 wordt verzoeker door verweerder in kennis gesteld van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 22 mei 2014 (bijlage 20) (cf. stuk 1).

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het arrest dd. 7 april 2014 nr. 122 175 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (cf. stuk 2).

In dit arrest werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd, en naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof die reeds heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde

referentiebedrag en dat in dat geval verweerder verplicht is op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde vast dat, indien verweerder niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoeker, het art. 42§2 tweede lid, Vw. voorziet dat verweerder hiervoor alle bescheiden en inlichtingen, die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling.

Dat in casu verweerder heeft nagelaten bij verzoeker alle bescheiden en inlichtingen in te winnen aangaande de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, waardoor verweerder in gebreke is gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

Dat er derhalve in casu schending is van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging en van een manifeste beoordelingsfout.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

2.

Dat de verzoeker betekende beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 13.05.2014 stelt dat "het risico reëel is dat verzoeker en zijn wettelijke levenspartner ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk".

Dat verzoeker echter niet uit de bestreden beslissing kan afleiden waaruit verweerder het vandaan haalt om te stellen dat het risico reëel is dat verzoeker en zijn wettelijke levenspartner ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Dat verweerder duidelijk op de hoogte is (en dit uitdrukkelijk in de motivatie van zijn beslissing weergeeft) dat verzoeker "reeds geruime tijd tewerkgesteld was met interim-contracten en op 3.03.2014 een vast contract gekregen heeft".

Dat, gelet op de langdurige tewerkstelling van verzoeker in België (en vanaf 3.03.2014 betreft dit zelfs een vaste tewerkstelling), verweerder geenszins kon besluiten dat "het risico reëel is dat verzoeker en zijn wettelijke levenspartner ten laste zullen vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk" en dat dus verzoeker heeft nagelaten bewijsstukken neer te leggen dat hij over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen beschikt.

(...)

Dat echter verweerder nalaat duidelijk en afdoende te motiveren waarom de door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande de inkomsten van zijn wettelijke levenspartner niet als "stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen" kunnen worden beschouwd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft in zijn arrest dd. 7 april 2014 uitdrukkelijk verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd.

Desondanks stelt verweerder in zijn beslissing dat de bestaansmiddelen van de Belg niet toereikend zijn.

(...)

4.

Dat tenslotte uit de weigeringsbeslissing dd. 22.05.2014 blijkt dat verzoeker, die samenwoont met zijn Belgische partner, zelf ingevolge tewerkstelling over inkomsten beschikt.

Dat derhalve geenszins door verweerder werd rekening gehouden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 22.05.2014 geenszins heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinsinkomsten van de Belgische referentiepersoon geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers aanvraag verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig art. 40ter Vw.

Dat nu verzoeker zelf over inkomsten uit tewerkstelling beschikt, kan hem toch anno 2014 geenszins verweten worden dat deze niet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Dat, nu verzoeker te Zwevegem samenwoont met zijn Belgische partner en heeft aangetoond dat hij eveneens bijdraagt in het gezinsinkomen, deze inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker wel degelijk in aanmerking dienen te worden genomen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

(...)"

2.2. De verwerende partij merkt het volgende op in haar nota:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Er zou bovendien sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker verwijt verwerende partij dat zij heeft nagelaten alle bescheiden en inlichtingen, die relevant zijn voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, te doen overleggen.

Verzoeker stelt vervolgens dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verwerende partij van oordeel is dat er een risico bestaat dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, nu zij op de hoogte is van zijn tewerkstelling.

Verwerende partij zou hebben nagelaten duidelijk en afdoende te motiveren waarom de bestaansmiddelen, die blijken uit de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, niet als stabiel, toereikend en regelmatig kunnen worden beschouwd.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker zich in zijn middel beperkt tot het opnieuw benoemen van de stukken die reeds werden beoordeeld door verwerende partij en daarop kritiek levert. Hij gaat hiermee kennelijk voorbij aan de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad, die in het kader van de wettigheidstoetsing niet bevoegd om het oordeel van het bestuur over te doen, en enkel bevoegd is na te gaan of die overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RVV 29 maart 2012, nr. 78 303)

Hij betwist hierbij niet dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van de daarin opgesomde voorgelegde stukken.

Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de door haar gedane vaststellingen is gekomen dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat die niet toereikend zijn. "Er werd een attest van FOD Sociale zekerheid voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische partner maandelijks een tegemoetkoming krijgt. Uit voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat zij hiervoor maandelijks 95.73€ krijgt. Verder krijgt de Belgische referentiepersoon ook een arbeidsongeschiktheidsuitkering van de mutualiteit. Voor de periode van 1 juli 2013 tot en met 31 januari 2014 kreeg zij hiervoor 5782.92€. Dit is een gemiddeld van maandelijks 826.13€, bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk. Uit voorgelegde rekeninguittreksels blijkt ook dat de Belgische referentiepersoon onder budgetbeheer bij het OCMW staat."

Uit de voorgaande motivering blijkt vooreerst dat verzoeker niet kan voorhouden als zou verwerende partij hebben nagelaten duidelijk en afdoende te motiveren waarom de bestaansmiddelen, die blijken uit de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, niet als stabiel, toereikend en regelmatig kunnen worden beschouwd.

Er wordt immers in de bestreden beslissing gesteld dat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat die niet toereikend zijn, waarna een berekening wordt gegeven van die bestaansmiddelen om zo het gemiddeld maandelijks inkomen te bepalen. Nu het maandelijks bedrag 826.13€ bedraagt, werd geoordeeld dat dit bedrag ontoereikend is en bijgevolg het risico reëel is dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen.

De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Verzoekers kritiek is derhalve niet ernstig.

Waar verzoeker stelt dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verwerende partij van oordeel is dat er een risico bestaat dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, nu zij op de hoogte is van verzoekers tewerkstelling, laat verwerende partij gelden dat artikel 40ter, lid 2 van de vreemdelingenwet als volgt:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: - dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie."

Uit dit artikel volgt dat verzoekers partner over bestaansmiddelen moet beschikken die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Het feit dat verzoeker "een langdurige

tewerkstelling in België heeft”, verandert hier niets aan. Gelet op het feit dat verzoekers partner niet voldoet aan het wettelijk minimum werd geoordeeld dat er een reëel risico bestaat dat zij ten laste zullen vallen van het sociaal bijstandstelsel. Er moet immers rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Dit wordt overigens uitdrukkelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing: “Er werden ook inkomsten van betrokkene zelf voorgelegd. Hieruit blijkt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld was met interimcontracten en op 03/03/2014 een vast contract gekregen heeft. Deze inkomsten worden echter niet in aanmerking genomen, er wordt enkel rekening gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon.”

Verzoekers kritiek als zou niet duidelijk uit de bestreden beslissing blijken waarom verwerende partij van oordeel is dat er een risico bestaat dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociaal bijstandstelsel van het Rijk, nu zij op de hoogte is van zijn tewerkstelling, is niet ernstig.

Waar verzoeker stelt dat er op basis van artikel 42 van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse diende plaats te vinden, laat verwerende partij gelden dat uit het onderzoek door verwerende partij blijkt de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onder het bedrag ligt, zoals voorzien in artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet, namelijk bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De referentiepersoon haar gemiddeld maandelijks beschikbare bedrag is 826.13€, wat geen bestaansmiddel is dat beantwoordt aan de criteria stabiel, toereikend en regelmatig.

Gezien verzoeker en zijn partner thans niet voldoen aan het wettelijk minimum zoals bepaald in artikel 40ter, tweede lid vreemdelingenwet, kunnen zij niet de verwachting dragen dat verwerende partij zou moeten bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Verzoeker en zijn partner lopen thans, gelet op hun huidige inkomsten, het risico ten laste te vallen van het sociaal bijstandstelsel.

Zodoende werd er niet tekort gekomen aan artikel 42 van de vreemdelingenwet.

Het enige middel is ongegrond.”

2.3. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en meent dat de materiële motiveringsplicht is geschonden. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van de artikelen 40ter en 42, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu oordeelt de verwerende partij dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, zodat haar geen verblijfrecht op basis van gezinshereniging in functie van haar Belgische partner kan worden toegestaan.

De in casu relevante bepalingen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.
(...).”

Artikel 42, § 1, tweede lid van vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de voorgelegde bestaansmiddelen het volgende gesteld:

“Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze niet toereikend zijn. Er werd een attest van FOD Sociale Zekerheid voorgelegd waaruit blijkt dat de Belgische partner maandelijks een tegemoetkoming krijgt. Uit voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dat zij hiervoor maandelijks 95,73€ krijgt.

Verder krijgt de Belgische referentiepersoon ook een arbeidsongeschiktheidsuitkering van de mutualiteit. Voor de periode van 1 juli 2013 tot en met 31 januari 2014 kreeg zij hiervoor 5782,92€. Dit is een gemiddeld van maandelijks 826,13€, bijgevolg is het risico reëel dat betrokkenen ten laste zullen vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt ook dat de Belgische referentiepersoon onder budgetbeheer bij het OCMW staat. Er werden ook inkomsten van betrokkene zelf voorgelegd. Hieruit blijkt dat hij reeds geruime tijd tewerkgesteld was met interimcontracten en op 03/03/2014 een vast contract gekregen heeft. Deze inkomsten worden echter niet in aanmerking genomen, er wordt enkel rekening gehouden met de inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Hierbij moet worden benadrukt de Raad van State reeds oordeelde dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 196 december 2013, nr. 225.915).

Het Grondwettelijk Hof heeft gesteld dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2) (zie ook RvS 19 december 2013, nr. 225.915 : « il revient à l'autorité de procéder à un examen concret de la situation et, conformément à ce que prévoit l'article 42, §1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, de déterminer, en fonction des besoins propres du demandeur et des membres de sa famille, les moyens nécessaires pour subvenir à leurs besoins sans devenir une charge pour les pouvoirs publics. »).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zich op het bedrag van 120% van het leefloon heeft gebaseerd als minimumbedrag waaronder gezinshereniging niet mogelijk is.

Uit de duidelijke bepaling van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van de verzoekende partij en haar Belgische partner, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dat de gemachtigde hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die

zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de gemachtigde gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Nochtans geeft de verzoekende partij in haar verzoekschrift concrete elementen aan die bij deze concrete behoefteanalyse in rekening hadden kunnen worden genomen. Bovendien kunnen de inkomsten van de verzoekende partij een impact hebben op de daling van de kosten van het gezin.

De gemachtigde is derhalve op dit punt in gebreke gebleven om zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op correcte feitenvinding.

In casu dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet is gesteund op een zorgvuldig onderzoek naar alle aspecten van de zaak. De bestreden beslissing mist in die zin dan ook een deugdelijke materiële grondslag en is niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere middelonderdelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 22 mei 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN